

Sygnatura akt I C 630/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jan Bartniak

Protokolant: p.o.sekr.sąd. Konrad Gajdziński

po rozpoznaniu w dniu 26-07-2017 r. w Koninie na rozprawie sprawy

z powództwa **M. W.**

przeciwko (...) **SA w W.**

o zadośćuczynienie w kwocie 84.000 zł

1. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki M. W. zadośćuczynienie w kwocie 34.000 zł (trzydzieści cztery tysiące złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20.01.2016 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. znosi wzajemnie poniesione przez strony koszty procesu.

Jan Bartniak

Sygn. akt IC 630/16

UZASADNIENIE

Pozwem skierowanym do Sądu Okręgowego w Koninie działający w imieniu powódki M. W. pełnomocnik wniósł o zasądzenie od (...) S.A. w W. kwoty 84.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia związanego ze śmiercią ojca powódki G. M. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20.01.2016r. do dnia zapłaty i zasądzenie na rzecz powódki kosztów procesu w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, że w dniu 10.07.2003r. w Kopalni (...) S.A. w K. doszło do wypadku przy pracy, na skutek, którego śmierć poniósł G. M., ojciec powódki. Sprawcy zdarzenia, zatrudnieni w kopalni, zostali skazani prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. II Wydział Karny z dnia 23.08.2005r. W chwili zdarzenia pracodawca powoda posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanej spółce. Powódka zgłosiła roszczenia odszkodowawcze pozwanej. W procesie likwidacji szkody pozwana wypłaciła na rzecz powódki kwotę w wysokości 16.000,00 zł. W ocenie powódki wypłacona dotychczas kwota jest zaniżona. Śmierć ojca jest dla powódki ogromną tragedią i niepowetowaną stratą, z jaką nie pogodzi się do końca życia. Na skutek śmierci G. M. naglemu rozerwaniu uległa więź, przez co ucierpiało spokojne i szczęśliwe dotąd życie rodzinne. Podstawę prawną roszczenia o zadośćuczynienie stanowi art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 448 k.c.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A.

w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany Zakład (...) potwierdził, że została zgłoszona i zarejestrowana szkoda, wynikająca ze śmierci, (w wyniku wypadku przy pracy z dnia 10.07.2003r.) G. M. – ojca powódki. Strona pozwana nie może zgodzić się z żądaniem zdanem pozwanego rażąco zawyżonej kwoty zadośćuczynienia. Zdaniem pozwanego należy wziąć pod uwagę przede wszystkim upływ czasu tj. trzynaście lat od wypadku. Zdaniem pozwanego strona powodowa nie wykazała, aby powódka doznała zaburzeń emocji czy „zaburzeń stresowych pourazowych”. Nie wykazano również zdaniem pozwanej, aby powódka doznała trwałego (czy długotrwałego) uszczerbku na zdrowiu w związku ze zdarzeniem, a obecny żal po śmierci G. M. – ojca powódki jest naturalnym odczuciem, wywoływanym najczęściej przez poszczególne sytuacje sprzyjające wspomnianiu pamięci o nim. Powódka nie została sama poprzez śmierć jednej z bliskich osób, ma rodzinę, nie zostały odebrane (zerwane) przez to zdarzenie więzi rodzinne.

Strona pozwana zawarła również propozycję zawarcia ugody sądowej na mocy, której dokonałby na rzecz powódki zapłaty kwoty 36.000,00 zł bez odsetek oraz połowę uiszczoną opłaty od pozwu.

Strona powodowa nie wyraziła zgody na warunki ugody przedstawione przez stronę pozwaną.

Postanowieniem z dnia 02.06.2016r. Sąd Okręgowy w G. W. Wydział I Cywilny Sygn. akt IC (...) uznał się niewłaściwym miejscowo i sprawę przekazał według właściwości Sądowi Okręgowemu w Koninie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lipca 2003r. w wyniku wypadku przy pracy w Kopalni (...) S.A. w K. śmierć poniósł G. M.. W dniu tym K. S. w K. woj. (...) nie zachowując należytej ostrożności wymaganej w danych okolicznościach i nie upewniwszy się podczas wykonywanej pracy w komorze soli różowej (...)13, co do tego w którym miejscu przebywają jego współpracownicy G. M. i A. S. zrzucił z wysokości 5 metrów metalową rolkę od linki zgarniacza o wadze 22,5 kg i uderzył nią w głowę G. M. w następstwie, czego ten doznał rozległego urazu czaszkowo– mózgowego o charakterze złamań kości sklepienia i podstawy czaszki ze stłuczeniem i rozerwaniem niezbędnych do życia struktur mózgu i pnia mózgu w następstwie, czego ww. poniósł śmierć. Wyrokiem z dnia 23.08.2005r. wydanym przez Sąd Rejonowy w K. w sprawie Sygn. akt IIK (...) pracownik Kopalni (...) – K. S. (odpowiedzialny za zapewnienie bezpiecznych warunków pracy podległych mu pracowników) uznany został za winnego popełnienia przestępstwa z art. 155 k.k. i art. 157 § 3 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 155 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. K. S. uznano również za winnego popełnionego w sposób wyżej opisany przestępstwa z art. 220 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 220 § 1 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem z dnia 3 lutego 2006r. Sąd Okręgowy w K.II Wydział Karny na skutek apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 23.08.2005r. sygn. akt II K (...) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną (wyrok z dnia 23.08.2005r. – akta szkody, wyrok z dnia 03.02.2006r. k. 29).

W dniu śmierci G. M. łączyła Kopalnię (...) z pozwanym Zakładem (...) polisa ubezpieczenia Nr 05- (...) obejmująca okres ubezpieczenia od 01.01.2003r. do 31.12.2003r. w zakresie odpowiedzialności cywilnej na podstawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zatwierdzonych uchwałą Nr (...) z dnia 26 sierpnia 1999r. (akta szkody). Zakład (...) udziela w niej ochrony ubezpieczeniowej, gdy w związku z określoną w umowie działalnością lub posiadaniem mieniem ubezpieczony w następstwie czynu niedozwolonego zobowiązany jest do naprawienia szkody wyrządzonej osobie trzeciej przez spowodowanie śmierci, uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. W myśl łączącej strony umowy odpowiedzialność ubezpieczyciela ogranicza się do świadczenia w wysokości różnicy między odszkodowaniem przysługującym pracownikowi na podstawie przepisów prawa cywilnego, a kwotą świadczenia należnego z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Pismem z dnia 25.06.2015r. ubezpieczyciel na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. przyznał zadośćuczynienie za naruszone dobra osobiste na rzecz R. M. – żony poszkodowanego w kwocie 14.000,00 zł i M. W. - córki poszkodowanego w kwocie 16.000,00 zł (pismo z dnia 25.06.2015r. k. 35).

Pismem z dnia 18.12. (...). powódka złożyła odwołaniem od decyzji z dnia 25.06.2015r. wskazując, że przyznana kwota jest za niska i wniosła o dopłatę w wysokości 54.000,00 zł na podstawie art. 446 § 4 k.c. oraz przyznanie kwoty 30.000,00 zł tytułem odszkodowania po śmierci ojca G. M. na podstawie art. 446 § 3 k.c. (odwołanie od decyzji z dnia 18.12.2015r. k. 39).

Pozwany pismem z dnia 19.01.2016r. uznał, że po analizie dokumentów podtrzymuje swoje stanowisko w przedmiocie wysokości kwoty dotychczas wypłaconej. W ocenie ubezpieczyciela wysokość zadośćuczynienia jest adekwatna do stopnia doznanej krzywdy z powodu naruszenia dobra osobistego i stanowi odpowiednią rekompensatę za doznane cierpienia i zerwanie szczególnej więzi spowodowanej stratą ojca. Wskazywano również, że sprawa stosownego odszkodowania dla powódki była przedmiotem postępowania, jakie toczyło się przed Sądem Rejonowym w K., sygn. akt IC, (...) w którym Sąd wydał wyrok oddalający powództwo M. W. (decyzja z dnia 19.01.2016r. k. 41)

Wyrokiem z dnia 10.06.2009r. Sygnatura. akt (...) Sąd zasądził od pozwanego na rzecz R. M. kwotę 15.000,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 01.05.2007r. do dnia zapłaty (wyrok z dnia 10.06.2009r. Sygn. akt I C (...) k. 30).

Zawarta w odpowiedzi na pozew oraz piśmie z dnia 05.09.2016r. propozycja ugodowego zakończenia sporu (na mocy, której powódka otrzyma kwotę 36.000,00 zł bez odsetek oraz połowę uiszczonej opłaty od pozwu, a koszty zastępstwa procesowego zniesione zostałyby wzajemnie) została przez stronę powodową odrzucona.(vide odpowiedź na pozew k. 64, pismo procesowe pozwanego z dnia 05.09.2016r. k. 93, pismo procesowe powódki z dnia 06.10.2016r. k. 111).

Powódka M. W., urodzona (...) córka G. i R. M. obecnie ma 33 lata. Ojciec powódki zmarł w wieku 45 lat gdy powódka miała 19 lat. Powódka posiada wykształcenie wyższe magisterskie (pedagogika resocjalizacyjna). Śmierć ojca skutkiem wypadku w dniu 10.07.2003r. wywołała u powódki reakcję żałoby fizjologicznej, poczucie straty i krzywdy. Powódka nie zgłosiła się do psychiatry, nie chodziła do psychologa, brak jest także dokumentacji lekarskiej z leczenia neurologicznego. Leki uspakajające lekarz rodzinny przepisywał w 2015r., co mniej więcej odpowiada czasowi problemów małżeńskich powódki. G. M. i powódkę łączyły silne więzi o charakterze rodzicielskim. Zmarły zajmował ważne miejsce w życiu powódki, brał udział w jej wychowaniu, interesował się sprawami i przyszłością córki. Śmierć ojca spowodowała u powódki stan silnego stresu, który charakteryzował się silnymi reakcjami wegetatywnymi, obniżeniem nastroju, zaprzeczeniem, poczuciem nierealności otaczanych ją wydarzeń. Pierwszy najtrudniejszy okres trwał do 3 miesięcy, ale z uwagi na stan psychiczny matki powódka musiała przejąć obowiązki domowe, a potem podjęła studia. Żałoba w naszym kulturowym schemacie trwa 1 -1,5 roku, tak też było w przypadku powódki. W kolejnych latach powódka urodziła dziecko, założyła rodzinę, skończyła studia i podjęła zatrudnienie. Biegły sądowy z dziedziny psychiatrii nie znalazł podstaw do określenia trwałego czy też długotrwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym powódki, biorąc pod uwagę nasilenie objawów psychopatologicznych i wpływ tych objawów na jej sferę poznawczą i funkcjonowanie społeczne (opina biegłego z dziedziny psychiatrii k. 150 – 155).

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o wyrok z dnia 23.08.2005r. wydany przez Sąd Rejonowy w K. w sprawie Sygn. akt IIK (...) (akta szkody), wyrok Sądu Okręgowego w K.Sygn. akt II Ka (...) (k. 29), polisę ubezpieczeniową Nr (...) (akta szkody), pisma z dnia 25.06.2015r. (k. 35), odwołania od decyzji z dnia 18.12.2015r. (k. 39), decyzję z dnia 19.01.2016r. (k. 41), wyrok z dnia 10.06.2009r., w sprawie o sygn. akt I C (...) Sądu rejonowego w K. (k. 30), postanowienia z dnia 02.06.2016r. (k. 77), odpowiedzi na pozew (k. 64), pisma procesowego pozwanego z dnia 05.09.2016r. (k. 93), pisma procesowego powódki z dnia 06.10.2016r. (k. 111), opinii biegłego z dziedziny psychiatrii (k. 150 – 155), zeznań świadków: M. C. (k. 114), M. K. (k.114- 115), K. R. (k. 115), powódki M. W. (k. 168 – 169) . Autentyczność dokumentów, ich treść nie była kwestionowana przez strony. W ocenie Sądu opinia biegłego psychiatry jest wiarygodnym dowodem w sprawie i obejmują całość dostępnego w sprawie materiału dowodowego. Opinia jest wyczerpująca i sporządzona w sposób jasny i logiczny.

Sąd zauważył, co następuje:

Powództwo częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu powódka M. W. domagała się od strony pozwanego (...) S.A. w W. zapłaty kwoty 84.000,00 zł z tytułu zadośćuczynienia wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 20.01.2016r. do dnia zapłaty opierając roszczenie o zdarzenie z dnia 10.07.2003r.

W sprawie jest bezsporne to, że ojciec powódki G. M. zmarł na skutek obrażeń, jakich doznał w wyniku ww. wypadku przy pracy. Bezsporne było również to, że pozwana ponosi co do zasady odpowiedzialność za skutki tego wypadku (na podstawie polisy ubezpieczenia Nr (...) (...) obejmującej okres ubezpieczenia od 01.01.2003r. do 31.12.2003r. i na podstawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zatwierdzonych uchwałą Nr (...) z dnia 26 sierpnia 1999r.) Pozwana udzieliła ochrony ubezpieczeniowej, gdy w związku z określoną w umowie działalnością lub posiadanym mieniem ubezpieczony w następstwie czynu niedozwolonego zobowiązany jest do naprawienia szkody wyrządzonej osobie trzeciej przez spowodowanie śmierci, uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Sporny był już jednak zakres tej odpowiedzialności.

Podstawę prawną roszczenia powódki w zakresie zadośćuczynienia stanowią przepisy art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. W myśl art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego Sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Z przepisu art. 24 § 1 k.c. wynika zaś, że ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba, że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, by osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności by złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Zgodnie z dominującym aktualnie stanowiskiem Sądu Najwyższego, najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c.

w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 03.08.2008 roku. Więż rodzinna stanowi, bowiem dobro osobiste i podlega ochronie na podstawie art. 23 k.c. i 24 k.c. (por. uchwała Sądu Najwyższego z 22.10.2010 roku, sygn. akt III CZP 76/10). Dodany w wyniku nowelizacji do art. 446 k.c. kolejny paragraf (§ 4), dający możliwość przyznania przez Sąd najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, nie ma zastosowania do krzywd powstałych – jak w rozpoznawanej sprawie – przed 03.08.2008 roku (por. wyroki Sądu Najwyższego z 21.10.2009 roku, sygn. akt I PK 97/09 oraz z 10.11.2010 roku, sygn. akt I CSK 248/10 a także postanowienie z dnia 27.06.2014 r. sygn. III CZP 2/14). Podkreślenia wymaga, że wprowadzenie art. 446 § 4 k.c. doprowadziło jedynie do zmiany w sposobie realizacji roszczenia przez skonkretyzowanie osób uprawnionych do jego dochodzenia oraz przesłanek jego stosowania (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 12.07.2013 roku, sygn. akt I ACa 227/13).

W uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały z 22.10.2010 r. Sąd Najwyższy podniósł, iż katalog dóbr osobistych określony w art. 23 k.c. ma charakter otwarty.

W orzecznictwie i w piśmiennictwie przyjmuje się zgodnie, że ochroną przewidzianą w art. 23 k.c. i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane, jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. W judykaturze uznano, że do katalogu dóbr osobistych należy np. prawo do intymności i prywatności, płęć człowieka, prawo do planowania rodziny, tradycja rodzinna, pamięć o osobie zmarłej. Natomiast więzi rodzinne stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegają ochronie prawnej (art. 18 i 71 Konstytucji RP, art. 23 k.r.o.). Skoro dobrem osobistym

w rozumieniu art. 23 k.c. jest kult pamięci osoby zmarłej, to - a fortiori - może nim być także więź między osobami żyjącymi. Nie ma, zatem przeszkód do uznania, że szczególna więź emocjonalna między członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. Również Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z 23.09.2005 roku, sygn. akt I ACa 554/05 stwierdził, że szczególna więź rodziców z dzieckiem, przysługująca zarówno dziecku, jak i rodzicom w prawidłowo funkcjonującej rodzinie, zasługuje na status dobra osobistego, podlegającego ochronie przewidzianej w art. 24 § 1 k.c. Z kolei Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 14.01.2010 roku, sygn. akt IV CK 307/09) uznał, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dóbr osobistych członków rodziny zmarłego

i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. W takim wypadku kompensacie podlega doznana krzywda, a więc w szczególności cierpienie, ból i poczucie osamotnienia po śmierci najbliższego członka rodziny.

W przekonaniu Sądu strona pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku, w którym zginął ojciec powódki w oparciu o art. 822 i następne k.c.

w ramach odpowiedzialności pozwanej mieści się również zapłata zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych będące następstwem zdarzenia ubezpieczeniowego. Związany z wyrządzeniem szkody osobie trzeciej zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela wyznaczony jest przez zakres odpowiedzialności ubezpieczonego (ma wobec niej charakter akcesoryjny). Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.), a szkodę tę należy ujmować szeroko – jako majątkową i niemajątkową (krzywdę). Ponieważ w zakresie odpowiedzialności odszkodowawczej sprawcy wypadku mieściłaby się zapłata zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c., do zapłaty tego zadośćuczynienia zobowiązany jest również zakład ubezpieczeń (tak Sąd Najwyższy w uchwale z 07.11.2012 r., sygn. akt III CZP 67/12).

Zdaniem Sądu niewątpliwym jest, że śmierć G. M. spowodowała naruszenie dóbr osobistych powódki M. W., jako jednej z najbliższych członków rodziny zmarłego. Postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie dało podstawę do przyjęcia, że osoby te łączyła silna więź emocjonalna. Powódka w chwili śmierci ojca miała 19 lat. Ojciec zajmował ważne miejsce w życiu powódki, brał udział w jej wychowaniu, interesował się sprawami i przyszłością córki. Powódka bardzo mu ufała i radziła się go w kryzysowych sytuacjach.

Nie ulega wątpliwości, że oceniając według kryteriów obiektywnych trzeba stwierdzić, iż krzywda dziecka wywołana śmiercią rodzica jest jedną z najbardziej dotkliwych z uwagi na rodzaj i siłę więzów rodzinnych oraz rolę pełnioną w rodzinie przez ojca. W rozpoznawanej sprawie krzywda jest tym bardziej dotkliwa, że śmierć ojca nastąpiła nagle i nieoczekiwanie, w wypadku przy pracy, zawinionym przez sprawcę, bez przyczynienia się ofiary i dotknęła młodego człowieka mającego prawo oczekiwać i żyć w przekonaniu, że ojciec w jego życiu będzie obecny. Nieprzewidziana śmierć ojca była dla powódki silną traumą. Powódka przeżyła ogromny szok kiedy dowiedziała się o jego śmierci. Przez dłuższy czas była pełna żalu i smutku. Czuliła się także osamotniona i pozbawiona oparcia. Powyższe pozwala na uznanie, że żądanie zasądzenia na rzecz powoda zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. jest usprawiedliwione, co do zasady.

W niniejszej sprawie powódka domagała się zasądzenia na jej rzecz kwoty 84.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Oceniając z kolei wysokość dochodzonego świadczenia należy zważyć, że zgodnie z powołanym wyżej art. 448 k.c. Sąd winien przyznać zadośćuczynienie w odpowiedniej wysokości. Ustalając wysokość zadośćuczynienia należy uwzględnić wstrząs psychiczny i cierpienia moralne wywołane śmiercią osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki po jej śmierci, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, rolę w rodzinie pełnioną przez osobę zmarłą, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem śmierci osoby bliskiej, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał odnaleźć się w nowej rzeczywistości i zdolność do jej zaakceptowania, wiek pokrzywdzonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 03.06.2011 r., sygn. akt III CSK 279/10).

Zważywszy na fakt, że krzywdę doznaną w wyniku śmierci osoby bliskiej niezwykle trudno ocenić i wyrazić w formie pieniężnej, każdy przypadek należy traktować indywidualnie z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy, przy czym ocena ta powinna opierać się kryteriach obiektywnych, a nie na wyłącznie subiektywnych odczuciach

pokrzywdzonego. Zadośćuczynienie jest odzwierciedleniem w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy, która nie zależy od statusu materialnego pokrzywdzonego. Rozmiar zadośćuczynienia może być jedynie odnoszony do stopy życiowej społeczeństwa, która pośrednio może rzutować na jego umiarkowany wymiar i to w zasadzie bez względu na status społeczny

i materialny pokrzywdzonego. Przesłanka „stopy życiowej” ma, więc charakter uzupełniający i ogranicza wysokość zadośćuczynienia tak, by jego przyznanie nie prowadziło do wzbogacenia osoby uprawnionej, nie może jednak pozbawić zadośćuczynienia jego zasadniczej funkcji kompensacyjnej i eliminować innych czynników kształtujących jego wymiar (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12.09.2002 r., sygn. akt IV CKN 1266/00).

W przedmiotowej sprawie nie należy zapominać, iż w związku ze śmiercią ojca powódka nie doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym. Powódka nie wymagała pomocy ze strony psychiatry, nie miała kontaktu terapeutycznego z psychologiem, brak jest też dokumentacji lekarskiej z leczenia neurologicznego, leki uspakajające ordynowane powódce przez lekarza rodzinnego w 2015r., dotyczą okresu odpowiadającego problemom małżeńskim powódki. Biegły sądowy z zakresu psychiatrii po przeprowadzeniu badań powódki, wskazał, że pierwszy najtrudniejszy po śmierci ojca okres dla powódki trwał 3 miesiące. Z uwagi na stan psychiczny matki powódka musiała przejąć domowe obowiązki, a potem podjęła studia. W kolejnych latach powódka urodziła dziecko, założyła rodzinę, skończyła studia i podjęła zatrudnienie. Miała poczucie nagle zakończonego dzieciństwa, ale także jej życie weszło w fazę dorosłości. U powódki nie stwierdzono trwałego bądź długotrwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym. Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd oceniając rozmiar krzywdy powódki uznał, że kwotą odpowiednią w rozumieniu art. 448 k.c. jest kwota 50. 000,00 zł. W ocenie Sądu kwota ta uwzględnia rozmiar cierpień psychicznych powódki doznanych przez nią w wyniku śmierci ojca, a także konsekwencje w sferze emocjonalnej, w tym poczucie przygnębienia, osamotnienia i pustki, a także czasokres jakim upłynął od zdarzenia będącego przyczyną sprawcza procesu. Biorąc pod uwagę kwotę wypłaconą przez pozwaną w wysokości 16.000,00 zł należało zasądzić 34.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych z powodu śmierci ojca.

Odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty należało liczyć, na podstawie art. 481 § 2 k.c. i art. 455 k.c. to jest od dnia wydania przez stronę pozwaną decyzji odmawiającej powódce wypłaty świadczenia. W pozostałym zakresie Sąd rozstrzygnął powódki oddalił, o czym orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje uzasadnienie w art. 100 k.p.c., zniesiono je wzajemnie gdyż zgodnie, z wynikiem procesu (powódka wygrała go w 43%), a poniesione przez nią koszty procesu stanowią: uiszczona opłata stosunkowa, koszty zastępstwa procesowego powódki, zaliczka na koszty opinii biegłego. Pozwany poniósł natomiast liczone podobnie (wg norm przepisanych) koszty zastępstwa procesowego, a wygrał proces w 57%. o

SSO Jan Bartniak